

Precej nato je vstopil oče. V kotih ob ustih so mu stale pene in videlo se mu je, kako je besen.

„Vidiš, vidiš, vidiš!“ je hropel. „Kakor sem vedno trdil!“

Delal se je, kakor bi občutil neko zadoščenje materi nasproti. Saj jo je poslej lahko še huje mučil! Mogoče, da je njegovo satansko srce ob tej zavesti res polnilo nekako veselje. Toda močnejša je bila tisti hip v njem zavest, da je ponižan, osramočen. V svojem velikem srdju je zgrabil za palico ter začel neusmiljeno biti po meni. A jaz nisem čutil nič. Sprejemal sem z neko slastjo vse udarce. Bil sem prvič v življenju po zasluženju tepen. Naposled me je zadel udarec na glavo, da se mi je kri ulila. Videl sem še, kako je planila mati z dvignjenimi rokami proti njemu in zakričala:

„Ti...ti...ti... Ubil si ga — o!... Moje dete, moje dete!...“

Potem sem se onesvestil in zgrudil — — —

*

(Konec prihodnjič.)

Log temni.

Pošastne sence križem belih stez
in lip dišečih to prorokovanje
in prve zvezde svit vrhu nebes
in široširog tople, sladke sanje —
na skriti klopi sama jaz in ti . . .
Privij se k meni, dekle: log temni!

Nad črnim hribom gasne zadnji pas
kvi nebeške, vodomet šepče
in spodaj plava klic čez tiho vas,
plavaje gine in mrjoč trepeče
in plah v daljave temne koprni
in ti drhtiš ob meni . . . Log temni . . .

Po zemlji hodi večna blagovest,
življenje dviga roke nad poljano, —
zato si ti nocoj tak dobra z mano
in vsa pokorna tvoja je prelest.
Solzico le pod tvojimi očmi
so našla ustna moja . . . Log temni . . .

Vladimir Levstik.